

СЕН-ДЖОН ПЕРС ИЗ „АНАБАЗИС“

Превод от френски: Георги Мицков, Андрей Манолов, —

chitanka.info

КАМБАНИ

Човече стар, със голите ръце,
Крузо, отново между хората...
Ти плачеше, или така на мене ми се стори,
когато слушаше от кулите на старото абатство
как се разливаха подобно прилив
въздишките на старите камбани над града.
О, Прояснение, ти плачеше
като си мислеше за бриза под луната
и за тътнежа на далечни брегове.
или си спомняше за странна музика,
която се поражда и заглъхва
под тъмното крило на вечерта
като заключени вълни
във морска раковина,
в които продължава да звучи морето...

1.

В червените паници слиза ритъма
на пълното доволство.
над покрива се плъзгат тъмни ивици като звезди.
Спокойните пристанища оглеждат своя сън във
детски

образи.

Бъди човек със кротък поглед, който се усмихва
мълчаливо
под тихото крило на свойте вежди
със полет съвършен, под неподвижните си клепки
отново обходи познатите неща,
които си видял, и поеми
измамните пътеки на морето

и от брега на неподвижните си мигли
ни покажи ония обещани острови
и ни кажи със опита си
като човека, който казва на младежа: „Ти ще
видиш...“
Младежът само се разбира с кормчията на кораба.

2.

... О, имам повод и какво да възхвалявам.
Ти, мое чело, парещо под жълтите ръце,
о, мое чело, спомняш ли си колко нощна пот те е
обливала?

За трескава и пуста полунощ и блудкавия вкус на
щерна?

Припомняш ли си синята зора и нейните цветя,
танцуващи

във залива на утрото,
и пладнето, по-звучно от бръмчащите комари,
за бързите стрели на оцветеното море?

О, имам повод, имам повод и какво да възхвалявам.
На кея имаше огромни кораби със музика и хълмове
с бакамови дървета; звучно капеха узрели плодове
с избухващи черупки.

Сега къде ли се намират тия кораби огромни
с музика на кея?

О, колко палми... Но тогава
морето сякаш беше по-достъпно и гъмжащо
с мними заминавания.

И етажирано като небе над плодните градини,
то се задавяше от златни плодове, от птици
и от теменужени риби.

Какви ухания упойни обгръщаха най-бляскавите
върхове

и сякаш че опиваха с дъха на прежни времена,
а през изкуствения, направен от канелово дърво,
във бащината ми градина — о, превземки,
бълнуваше един смутен и тайнствен свят от броня,

люспи и черупки.

(... О, имам повод и какво да възхвалявам.
О, приказка благословена,
софра богато наредена.)

3.

Сега ме оставете да си ида.
Ще поизляза сам, защото съм зает:
очаква ме любимото ми насекомо
и с него имам нещо да разисквам.
Окото му, макар и грубо, златна капка,
чепато и тъй странно с пъпчици,
подобно на плода на кипариса,
ме прави неизказано щастлив.
Освен това аз съм в съюз
със синьожилестите камъни,
о, оставете ме да поостана седнал
между самотното приятелство на мойте колене.

4.

... Под сянката на своя праг приседнал, така се е унесъл той във сухия цвъртеж на насекомите. (И кой е тоя, който би поискал да се премълчи похвалата под гъстия листак?) Съвсем не е безплоден, тъй както е приседнал той на своя праг, по-скоро е цъфтящ от думи и знае как да се усмихне сам на хубавата дума.

Приседнал под насъщните съвети на игрите върху своя праг, той пощи мъдростта и добродушието под кърпата на своята глава (и идва неговият ред да завърти и хвърли зарчето, ашика или топчето).

Така на прага му го изненадах аз, при падането на деня между Високите бакърени плювалници.

Той стана изведнъж. И прав с осанката на своите прадеди, и кърмен от царици, целият покрит във злато, той ме посрещна слизащ тържествено по стълбите, като ми каза: „О, Пътнико...“ Нима не съм го виждал и

преди това да слиза и да ме посреща? Той седи над мнимата тълпа от учени и ме повежда с цветната качулка на усмивката си.

Жените междувременно прибраха разните играчки, зарчета и кокалчета и той рече: „С тебе ще говорим утре за нещата, водещи те тук...“.

След туй пристигат хората от свитата. И те са настанени и измити. И за нощувка на жените ги предадох: „Да се погрижат за свободните Животни...“.

Нощта настъпи изведнъж, не както тъй по нашите места. Говедата Мучат край нас. Мегданите пред нашите врати са прекосявани от дълга и извиваща пътека. Прохладата достига чак до нас. Движение трепти по върха на тревата, пчели, излизащи от кошерите, търсят най-високите места по осветените дървета. Челата ни се впускат във открития, жените сплитат своите коси и гласове се носят в привечерието. Безмълвни, пътищата към света са се разтворили... Опихме се от маслодайните растения. Реката е гъмжило от мехури. Вечерта е пълна със криле. Небето е със розовия цвят на корена на грамофончето. Не е, не е въпрос да правиш нещо или да пресмяташ, някаква умора ни обхваща все по-силно и във тоя миг по-безкраен час не сме познали никога. Далече са земите с бяла глина и горецините. И примитивни, хората по планините се скитосват. Но все пак страната някак си е управлявана. Блещука светлина под покрива ѝ.

5.

— За царя аз говоря, украшение на нашите бдения, почит на мъдреца, лишен от почести.

ПЕСЕН

*Спрял своя кон под старото дърво, с гугутки пълно,
аз подсвирвам с най-лекото подсвирване, но в него няма
обещания за брегове, държащи всичките реки наоколо във
плен.*

*(И живите листа във утрото шумят със образа на
славата...)*

* * *

*Не е достатъчно човек да не е тъжен, когато стане
сутрин рано, а да умее да общува с величавото дърво и
тъй подпрял брадичката си на най-последната звезда, ще
види в дъното по закопнялото небе най-чистите неща,
които се превръщат във наслада.*

* * *

*Спрял своя кон под старото дърво, което гука, аз
подсвирвам с най-лекото подсвирване... И мир на тези,
дето са умрели и без да са видели тоя ден. Но от поета,
моя брат, аз имам новини. Той е написал нещо много
хубаво. И някои са го прочели вече...*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.